

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa "O." spółki jawnej w N.

przeciwko B. L.

o odszkodowanie za mienie niepowierzone,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 listopada 2015 r.,

skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Nowym Sączu

z dnia 22 października 2014 r., sygn. akt IV Pa 106/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 900 (dziewięćset)**
zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 22 października 2014 r. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu w sprawie z powództwa „O.” spółki jawnej w N. przeciwko B. L. o odszkodowanie, oddalił apelację strony powodowej i orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.

Strona powodowa zaskarżyła powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała się na istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. W ocenie skarżącej rozstrzygnięcia wymagają następujące kwestie: (-) czy w sprawie z powództwa pracodawcy o odszkodowanie, w kontekście przyjęcia umyślności w zachowaniu pracownika,

wiążący jest dla sądu pracy brak wniesienia przez tego pracownika odwołania od oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu stosunku pracy bez wypowiedzenia, które zostało złożone na skutek ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych polegającego na umyślnym wyrządzeniu szkody na powierzonym pracownikowi mieniu? (-) czy dla przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej pracownika z tytułu szkody w powierzonym mu mieniu w postaci paliwa do pojazdu, którym wykonuje obowiązki pracownicze, konieczne jest poinformowanie tego pracownika w formie szczególnej o przyjętych u pracodawcy normach spalania paliwa, które pozwolą temu pracownikowi na zwrot i wyliczenie się z tego mienia?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wskazania za pomocą wyvodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691). Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 marca 2012 r.,

I PK 158/11, LEX nr 1215116). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158, z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51; z 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126; z 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729). Tymczasem skarżąca nie określa przepisów prawa, w związku z którymi formułuje zagadnienia prawne. Odnosząc się jednakże do pierwszej z powoływanych przez skarżącą kwestii zauważyć należy, że okoliczność, że pracownik nie wniósł odwołania od rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, nie świadczy o tym, że uznał jego zasadność. Umyślnego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych nie można też utożsamiać z umyślnym wyrządzeniem szkody w rozumieniu art. 122 k.p. (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lutego 1981 r., IV PR 395/80, LEX nr 14572). Natomiast druga z wymienionych kwestii prawnych nie znajduje odzwierciedlenia w podstawach skargi kasacyjnej przez podniesienie zarzutu naruszenia stosownego przepisu prawa odnoszącego się do niej. W podstawach skargi skarżąca powołała bowiem w tym zakresie jedynie zarzut naruszenia art. 122 k.p.

Przedstawione przez skarżącą kwestie nie spełniają zatem wskazanych wyżej wymogów w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).

